

„Ostao je samo osmijeh“

Sjećam se, dok sam bio mali, moj djed je stalno bio u blizini. Kada nisam imao sa kim da igram fudbal, on je uvijek bio tu da mi dodaje loptu. Iako je bio umoran, jer je tada još uvijek išao na posao i radio, nikada me nije odbio, niti ruku ne pružio. On je bio čovjek veoma ozbiljnog i zatajnog držanja, jer život mu je bio sve, samo ne igra. A ja sam htio samo da se igram i moj dragi djed je uvijek bio za igru sa mnom. Uvijek je bio pokretan, pun razmijevanja i ljubavi. Njemu nije bilo teško, bez obzira što je bio „djed“, a i čovjek u godinama, da cijeli dan provede sa mnom u mojim neumornim igrama. Radio je na takvom mjestu da su mu kroz glavu prolazili hiljade pisanih riječi i informacija. Kroz svoj posao spajao je najljepše trenutke mladih osoba i uvodio ih u zajednički život. Njegova ruka je napisala veliki i to baš, baš veliki broj najljepših dječijih imena. On kao da je postavljao prvi pisani trag osobe i njenog imena. Mnogo ljudi je poznavao, mnoge razgovore, polemike, teme vodio, i mnogo, mnogo knjiga pročitao. Mnogo je toga znao i uočavao. Sjećam se da je svaki dan znao da me obraduje, svaku željenu igračku da mi daruje. Naše omiljeno mjesto je bila fotelja gdje sam sjedio u njegovom sigurnom krilu. I nikada mu nije bilo teško. Njegovu ljubav nisam mogao ničim izmjeriti. Njegovo lice je uvijek, samo po sebi govorilo koliko me voli. Moja priča su svi nezaboravni trenuci sa dragim djedom. Volio sam da me nosa po sobi kao dijete i nikada se nije žalio, već me grlio. Zajedno smo gledali crtiće i smijali se, a ja sam ga grlio i grlio ... I tako ja sam rastao, a djed je polako i neizbježno stario. Kako sam postajao stariji i zreliji, svaka djedova riječ koju mi je rekao imala je više smisla i značenje. Uvijek je govorio da ne želim drugom zlo, da budem pristojan i odgovoran, da pružam i dajem, ružne riječi i djela izbjegavam, da nikada ne zaboravim pomagati voljenim osobama. Moja najdraža voljena osoba je moj djed, koji danas treba pomoć. Jer on danas ne može da trči i hoda kao nekada, pa ja usporim korake da bi zajedno hodali. On se danas ne može sjetiti imena osobe koju je nekada poznavao pa mu ja kažem ko je to; nije u stanju da šeta livadom i šumom kao što smo nekada zajedno šetali, ali zato zajedno igramo bezbroj partija domina u njegovoj toploj sobi. Danas ne može da ustane lahko iz svoje fotelje u kojoj smo nekada zajedno sjedili, ali ja mu pružim ruku i čvrsto uhvatim, baš kao i on mene kada sam padao i skakao. Slabije čita i govori, ali ja mu ispunim tišinu govoreći razne priče i dešavanja koja ga mogu obradovati i nasmijati. Kada gleda televiziju, gleda je u tišini i samo osmijeh vidim na njegovom licu, a ja mu uvijek uzvratim osmijehom. On se danas smije poput djeteta koje gleda omiljeni crtić. Jer od hiljadu informacija kroz koje je prošao i imao ostao je samo osmijeh i njegova ljubav. Za svoju veliku ljubav, požrtvovanost, dane i noći provede u mojoj blizini, u igri i smijehu, prvim radostima i bolovima, on nikada nije tražio ništa, niti traži. Zato mu želim dati, zahvaliti, uzvratiti i pomoći jer vidim da mu pomoć treba. I to radim tako što mu pružam svoju ruku da ga podignem, svoje prste da mu pertle zavežem, svoju moć govora da ga izvučem iz tišine i samoće, da dohvatim, podignem i dodam, baš kao što je i on meni nekada. Pomoći želim i moram, jer on me je tome naučio. Dovoljno je samo vidjeti i bez ijedne riječi čovjek može shvatiti potrebe drugog čovjeka. Život mnogo da, ali i još više oduzme kada čovjek ostari, a ono što ostane, uz našu pomoć dovoljno je da bi im ostao osmijeh na licu i bezbrižan dan. Kako ne pomoći onima koji nas trebaju? Zagrljaj, topla riječ... Svjesni smo i znamo da ćemo i mi biti u njihovoj ulozi - od heroja do nemoćnog. Ne smijemo ih zaboraviti, niti glavu okrenuti od starijih i nemoćnih, jer oni nikada nisu zaboravili nas, niti pogled skrenuli. Danas ćemo mi misliti na njih i umjesto njih. Sada je red na nas. Jer ko će ruku da ti da ako neću ja.

Mujić Ermin VIII-4

JU Osnovna škola „Safvet-beg Bašagić“ Gradačac